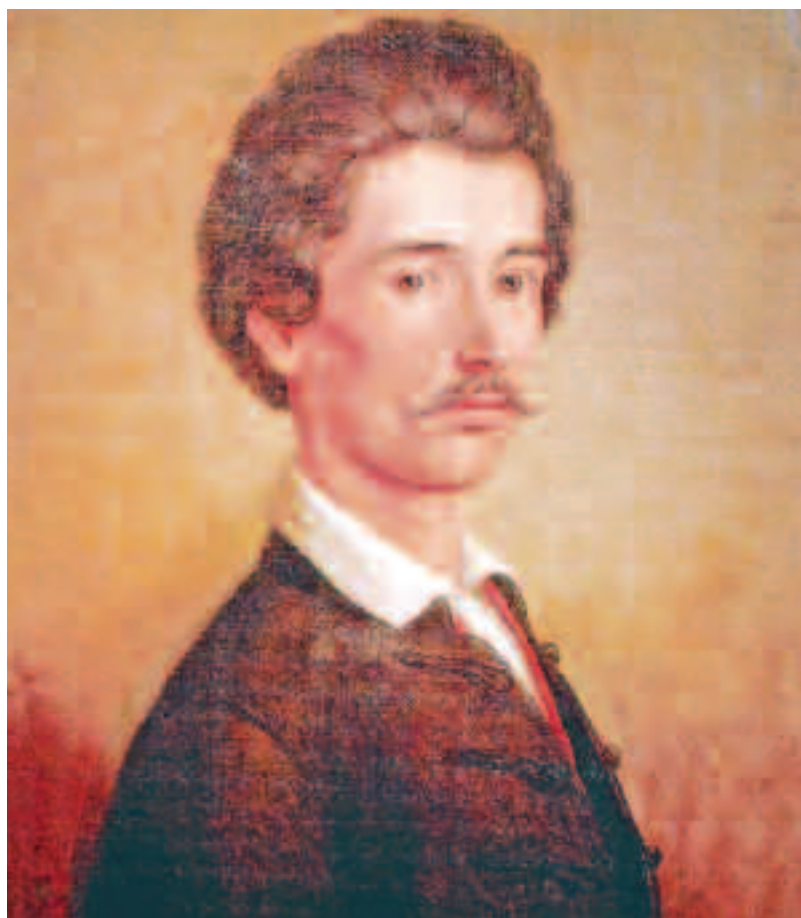

George Marchiș, tatăl Otiliei Marchiș, primul traducător al poetului Petofi în limba română

Poet, preot și publicist, George Marchiș este tatăl Otiliei Marchiș, prietena sculptorului Constantin Brâncuși, a poetului Ady Endre, a pictorului Aurel Popp

PAGINA 3

Portretul poetului Petofi Sandor din anii 1840

Otilia Marchiș în atelierul lui Constantin Brâncuși din Paris

Cum a rezistat Stonehenge?

Prima analiză științifică exhaustivă efectuată asupra megalitilor ce alcătuiesc Stonehenge a dezvăluit unele dintre trăsăturile datorită cărora aceste blocuri de piatră au reprezentat "un material ideal" pentru ridicarea renumitului monument din sudul Angliei, relatează Reuters. Cercetătorii au descris miercuri o serie de analize care au oferit detalii despre structura interioară a unuia dintre cele 52 de blocuri de gresie ("sarsen") de la monumentul megalitic Stonehenge, reușind să obțină astfel o imagine asupra geologiei și compoziției lor chimice.

Oamenii de știință au studiat un eșantion extras dintr-unul dintre acești "sarsen" - denumit "Stone 58" ("Piatra 58") - în timpul lucrărilor de conservare din anii 1950. S-a demonstrat astfel că duricrustul este alcătuit în principal din fragmente de cuarț de mărimea firului de nisip cimentate prin cristale de cuarț. Acesta din urmă este un material extrem de durabil, care nu se sfărâmă și nici nu se erodează cu ușurință, nici chiar atunci când este expus la vânt și intemperii perioade îndelungate.

Nu se cunoaște deocamdată când s-a format roca, deși cercetătorii au constatat că unele fragmente de dimensiunea firului de nisip încorporate datează din era mezoproterozoică, în urmă cu între 1 și 1,6 miliarde de ani.

Festivalul Enescu va avea loc în condiții de siguranță sanitară

Organizatorii Festivalului Internațional "George Enescu" anunță limitarea preventivă a vânzării de bilete la Ateneul Român și la Auditorium la 70% din capacitatea sălii, având în vedere creșterea numărului de cazuri de COVID-19. Pentru a facilita intrarea în sala Ateneului și la Auditorium, organizatorii vor folosi sisteme de verificare a certificatului european verde puse la dispoziție de STS, adeverința electronică constituind dovada că deținătorul a fost vaccinat împotriva COVID-19, a primit un rezultat negativ la testul de depistare a infecției cu virusul SARS-CoV-2 sau s-a vindecat de COVID-19.

Festivalul Enescu va avea loc în perioada 28 august - 26 septembrie și toate concertele se vor desfășura în condiții de siguranță sanitară, purtarea măștii de protecție fiind obligatorie. În cazul excepțional în care un concert nu are loc, cumpărătorii își vor putea recupera banii pentru bilete.

Meghan Markle a lansat un proiect de ziua ei de naștere

Meghan Markle și-a sărbătorit aniversarea. Ducesa a împlinit 40 de ani, ocazie cu care și-a lansat și cel mai nou proiect. De ziua ei, Meghan Markle a vrut să marcheze momentul cu un proiect special. Pentru că a împlinit 40 de ani, ducesa de Sussex a anunțat proiectul 40x40, care vizează ajutarea femeilor să se întoarcă la locul de muncă.

De când ea și soțul ei au renunțat la funcția de membri ai familiei regale, cei doi au anunțat o serie de proiecte și au primit oferte de afaceri de milioane de dolari, de la companii precum Netflix și Spotify.

Au existat voci care au spus că Meghan va profita de aniversarea de 40 de ani, folosind-o ca pe o modalitate de a construi un „imperiu”.

Sfânta Maria Mare marchează trecerea de la vară la toamnă

PAGINA 2

Bernard Arnault a devenit cel mai bogat om din lume

Magnatul francez Bernard Arnault, președintele și directorul executiv al conglomeratului de lux LVMH Moët Hennessy - Louis Vuitton, a devenit cea mai bogată persoană din lume, după ce averea fondatorului Amazon Jeff Bezos a scăzut cu 13,9 miliarde de dolari într-o zi. Conform Forbes Real-Time Billionaires List, Arnault, care deține mărci precum Louis Vuitton, Sephora, Moët & Chandon și Tiffany & Co, avea joi, 05.08.2021, o avere de 199,1 miliarde de dolari, în timp ce Bezos avea 193,8 miliarde de dolari, iar antreprenorul Elon Musk deținea 184,7 miliarde de dolari.

Nu este prima dată când Arnault conduce lista celor mai bogați oameni din lume. În decembrie 2019, ianuarie 2020, mai 2021 și iulie 2021, el a ajuns pe prima poziție în clasament.

Inele celebre de logodnă

PAGINA 5

140 de ani de la nașterea lui George Enescu

PAGINA 7

TRADIȚII

În 15 august, femeile credincioase merg la biserică cu fructe și bucate alese pe care le vor sluji și le vor da de pomană în cinstea celor morți. De asemenea există superstiția conform căreia dacă înfloresc trandafirii, toamna va fi lungă. În această zi, se tocmește pândarii pentru vii și se leagă, prin magie, ciocul păsărilor pentru a nu prăda viile. Se spune că planta numită „palma Maicii Domnului”, culeasă de Sfânta Maria Mare, fiartă și folosită la scaldătoare, apără de boli.

Sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului marchează trecerea de la vară la toamnă

Recoltele de tot soiul abundă în luna lui Gustar. Acum este perioada în care se încheie secerișul, se pregătesc arăturile de toamnă, iar gospodinele își fac rezervele pentru iarnă, ca să aibă cămărilor pline cu bunătăți diverse: compoturi, murături, bulion, zacuscă, dulcețuri din diferite fructe.

De asemenea, este luna în care avem sărbători importante, precum Cercurile Sfintei Mării, Sfânta Maria Mare sau Adormirea Maicii Domnului, Ziua Marinei dar și Sfinții Martiri Brâncoveni. De aceste sărbători se leagă și o serie de tradiții și superstiții, în special de praznicul Sfintei Fecioare Maria, din 15 august, când fetele și femeile însărcinate trebuie să respecte o serie de ritualuri pentru a-și găsi ursitul, sau pentru a avea naștere ușoară.

În 14 august se încheie postul Sfintei Mării

Postul Adormirii Maicii Domnului sau al Sântămăriei, așa cum mai este cunoscut în popor, durează două săptămâni și se încheie în data de 14 august, înainte de marele praznic, din 15 august.

Pe parcursul celor două săptămâni se dezagăre la pește numai într-o singură zi, la sărbătoarea Schimbării la Față a Domnului, care pică vineri, 6 august 2021.

Postul Sfintei Mării este al treilea post din cele patru de peste an, având o dată fixă.

Tradiția spune că în postul Sfintei Mării, natura se pregătește de toamnă. Păsările călătoare se pregătesc la rândul lor de plecare spre țărâmurile calde, iar animalele tărătoare încep să intre în pământ, ca să se adapteze de vremea rece, care urmează să vină.

O superstiție veche spune că cine mănâncă struguri înainte de Schimbarea la Față, o să aibă dureri de burtă, fiindcă strugurii trebuie duși la biserică ca să fie sfințiți.

De asemenea cei care nu au ținut sărbătoarea Schimbării la Față or să sfârșească uscați și gălbejiți, precum florile care se vor ofili începând cu această zi.

Femeile care spală rufe de Schimbarea la Față, vor fi năpădite de păduchi și ploșnițe.

Se mai spune în popor că postul Sfintei Maria Mare este un post relativ ușor, pe care pot să-l țină chiar și copiii, dar mai ales femeile însărcinate pentru a naște ușor, fiindcă Fecioara Maria este

În această lună se încheie secerișul și se pregătesc arăturile de toamnă

ocrotitoarea lor.

La sfârșitul acestei perioade de post, creștinii sărbătoresc Cercurile Sfintei Maria, în data de 14 august, respectiv în 16 august.

Cercurile Sfintei Maria interzic lucrul de orice fel

Cercurile Sfintei Mării se țin o zi înainte și o zi după Sfânta Maria. Superstiția spune că femeile însărcinate trebuie să țină zilele de 14 și 16 august pentru a naște ușor; cele care lucrează în zilele interzise vor suferi mult la naștere. În trecut, în noaptea de 14 august, doi paznici se duceau la cimitirul satului, luau în tăcere țărâna de pe un mormânt, o duceau la vrăjitoare, care săvârșeau prin cuvinte magice legatul viilor, pentru a fi ferite de stricăciunile graurilor.

Postul Sfintei Maria se încheie în 14 august, pentru ca în data de 15, creștinii să prăznuiască Sântămăria Mare sau Adormirea Maicii Domnului. Este una dintre marile sărbători ale Bisericii Creștine, cunoscută și sub denumirea de Uspenie, după cu cuvânt slav, „uspenije”, care se traduce prin dormit.

Praznicul marchează trecerea de la vară la toamnă, dar și ziua marinarilor, Maica Domnului fiind ocrotitoarea acestora.

Sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului este cunoscută în Apus sub numele de Înălțarea cu trupul la cer a Maicii Domnului. Acest praznic are menirea de a aminti credincioșilor că Fecioara Maria și-a dat obșteșcul sfârșit, însă nu se cunoaște cu exactitate nici anul și nici ziua când s-a petrecut momentul. Sfințele Evanghelii nu prezintă informații despre Adormirea Maicii Domnului, însă momentul este prezentat în tradiția Bisericii. Se vorbește despre el în scrierile a patru părinți orientali: Patriarhul Modest al Ierusalimului, Andrei Criteanul, Gherman al Constantinopolului și Sfântul Ioan Damaschin. În documentele lor se spune că Maica Domnului a fost anunțată printr-un înger de mutarea ei din această viață. Tradiția spune că apostolii au fost aduși pe nori, pentru a fi prezenți la momentul înmormântării, pentru că se aflau în diferite părți ale lumii. Apostolul Toma nu a putut participa la înmormântare, și a ajuns abia trei zile mai târziu. Întristat, a cerut să se deschidă mormântul, pentru a săruta mâinile Născătoarei de Dumnezeu.

Intrând în mormânt, l-a găsit gol. În timp, în cuvântările Părinților Bisericii, s-a afirmat cu putere faptul că după adormirea sa, Maica Domnului a fost înviată de Fiul Său și luată cu trupul în Împărăția Cerurilor.

Tradiții și superstiții de Adormirea Maicii Domnului

În dimineața zilei de Sfânta Maria Mare, 15 august, femeile credincioase merg la biserică cu fructe și bucate alese pe care le vor sluji și le vor da de pomană în cinstea celor morți. De asemenea există, în această zi, superstiția conform căreia dacă înfloresc trandafirii, toamna va fi lungă. În această zi, se tocmește pândarii pentru vii și se leagă, prin magie, ciocul păsărilor pentru a nu prăda viile. Se spune că planta numită „palma Maicii Domnului”, culeasă de Sfânta Maria Mare, fiartă și folosită la scaldătoare, apără de boli. Doar în această zi specială, se mai pot culege flori de câmp și flori de leac, care se pun la icoana Precuratei, apoi sunt bune de leacuri și descânțece. Imediat după praznicul Adormirii Maicii Domnului, încep semănăturile de toamnă. De Sântămăria se adună flori înmiresmate de o mare putere de a lecuși și a apăra împotriva trăsnetelor. Unele sunt așezate la icoană, altele au o distincție întrebuințare. Astfel, „palma Maicii Domnului” se pune în apă de îmbăiere pentru a face corpul să își mențină și sporească frumusețea și sănătatea.

În ajunul zilei de Sfânta Maria Mare, vrăjitoarele o pot întâlni în vis pe Maica Domnului, primind de la ea sfaturi și îndrumări pentru descânțecile lor.

Tot în această zi, ușa de la gospodărie trebuie să fie lăsată deschisă înainte de răsăritul soarelui, astfel încât Fecioara Maria să poată intra dacă își dorește, dându-i noroc și alinare celor din casă.

Dacă vor să nu fie loviți de soartă, bărbații nu trebuie să se scalde în apele curgătoare.

De Uspenie nu se face horă. Jocul este permis abia odată cu ziua de 16 august. Din aceeași dată și până pe 14 noiembrie, nunțile se pot face fără nici o opreliște.

În unele regiuni, porumbul de lapte copt pe jar sau fiert este o delicată specifică zilei de Uspenie. În alte părți din România, pe 15 august, pândarii sau paznicii viilor își luau postul în primire, spre a alungă nepoftiții vrând să se înfrupte din ciorchinii dând să se

pârguie, inclusiv pe cei din neamul păsăresc. Se obișnuia că unele femei cu daruri magice să ferece prin descânțece ciocul păsărilor pentru a le împiedica să dea iama în struguri.

Dacă în preajma zilei de 15 august înfloresc trandafirii, se prevestește o toamnă lungă și caldă, cu belșug de ploi, recolte bogate și mult soare. Femeile dau de pomană celor săraci mici făguri de miere, prune, struguri timpurii și apă, alături de o lumânare aprinsă, astfel încât Fecioara Maria să intervină pe lângă Domnul pentru iertarea păcatelor celor morți și izbăvirea sufletelor lor. De altfel, se spune că Maica Domnului va arunca un năvod în iad în ziua judecării de apoi, iar sufletele osândiților vrednici să se prindă de el se vor putea bucura de iertarea păcatelor.

Fetele nemăritate trebuie să caute niște frunze de năvalnic și să le pună degrabă în sân. De asemenea, pentru a se asigura că își vor găsi degrabă ursitul, candela nu trebuie să se stingă nicio clipă, iar icoana Maicii Domnului trebuie spălată în această zi cu apă de busuioc. În dreptul ei se așează flori proaspete, abia culese. Tradiția spune că în acest fel, fetele se vor trezi cu ursitul la ușă. Tot în această zi este interzis fetelor a se tunde și a-și arunca părul la gunoi. De asemenea, nu este voie a se aprinde focul în vatră sau a se pune mâncare pe foc.

Ziua Marinei Române, celebrată din anul 1902

Ziua Marinei Române, este o sărbătoare civilă și militară, marcată de autoritățile publice și celelalte instituții ale statului prin organizarea unor programe și manifestări cu caracter evocator, în spiritul tradițiilor poporului român, precum și prin ceremonii militare și religioase organizate de Ministerul Apărării Naționale și Ministerul Administrației și Internelor.

A fost instituită prin Legea nr. 382 din 28 septembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial partea I, nr. 896 din 1 octombrie 2004. Începând din anul 2009, ziua de 15 august a fost declarată sărbătoare națională.

Ziua Marinei Române s-a aniversat pentru prima dată în 1902, la 15 august, fiind strâns legată de sărbătoarea religioasă a Sfintei Maria, ocrotitoarea marinarilor de pretutindeni. La acea dată, evenimentul a fost marcat în Portul Constanța, la bordul crucișătorului Elisabeta, în prezența ministrului de război Dimitrie A. Sturdza și a tuturor ofițerilor Diviziei de Mare. De asemenea, pe faleza Cazinoului au fost organizate ample manifestări, spectacole în aer liber și jocuri de artificii.

În anul 2021, Ziua Marinei va fi sărbătorită în Portul Constanța, dar și în Mangalia, Brăila, Tulcea și București. Astfel, pe 15 august în Portul Constanța printr-o ceremonie desfășurată între orele 10.00-11.00, în cadrul căreia va fi citit ordinul comun al miniștrilor Apărării Naționale, Transporturilor și Administrației și Internelor și vor fi acordate drapelele de luptă Flotei 56 Fregate „Contraamiral Horia Macellariu” și Direcției Hidrografice Maritime.

Navele aflate pe mare, în dispozitivul din fața clădirii Comandamentului Flotei, vor executa o defilare navală pe itinerariul Constanța – Midia și retur, iar trei elicoptere Puma, patru avioane F-16 românești, două avioane Typhoon britanice și un avion Poseidon (P-8) american vor survola dispozitivul de nave și portul militar Constanța, în jurul orei 11.00.

Potrivit unui comunicat al Statul Major al Forțelor Navale, ziua se va încheia cu retragerea cu torțe, la ora

20.30, pe traseul Cazino – Comandamentul Flotei – Piața Ovidiu, precum și cu un spectacol de artificii organizat de Primăria Constanța.

Ziua Marinei va fi marcată și prin publicarea pe pagina de Facebook a Forțelor Navale Române a unor materiale video cu titlul „Lecția de Istorie Ș Marina Militară Română modernă, 1860 – 2021” și prin lansarea unor concursurile tematice „Marea în culori”, „Ce fac Forțele Navale pentru tine?”, „Cadet în Forțele Navale” și „Vreau să fiu marinar!”.

305 ani de la martiriul Sfinților Brâncoveni

În luna august mai avem o sărbătoare importantă, marcată la data de 16 august, când sunt pomeniți Sfinții Martiri Brâncoveni. Aceștia au pierit tragic la Istanbul, după lungi momente de chinuri. Evenimentul s-a petrecut în urmă cu 306 ani, când domnitorul Constantin Brâncoveanu, cei patru fii ai săi și ginerele său, sfetnicul Ianache, au fost uciși în numele credinței.

Martiriul lor a fost recunoscut de Biserica Ortodoxă Română, care 15 august 1992, i-a declarat sfinți. Racla cu moaștele Sfântului Voievod Martir Constantin Brâncoveanu se află la Biserica Sfântului Gheorghe – Nou din București, lăcașul de cult fiind una din ctitoriile sale.

Îndelungată domnie a lui Constantin Brâncoveanu, începută la 29 octombrie 1688 și încheiată tragic în ziua 15 august 1714, a marcat epoca prin amploarea și însemnătatea faptelor sale. Abil diplomat, prin înțelegeri și corespondență dusă în secret față de turci, a căror vasală era Țara Românească, și cu prețul multor punți cu galbeni plătite cu generozitate, voievodul a menținut echilibrul politic la granița a trei imperii, Otoman, Habsburgic și Țarist. Țara a putut cunoaște o lungă perioadă de pace, iar ortodoxia, amenințată de pericolul catolic și islamic, a fost apărată.

Domnia lui Constantin Brâncoveanu a început sub semnul apariției Bibliei în limba română, numită „de la București”, în anul 1688. El și-a asumat rolul de protector al tiparului și școlilor din Muntenia, dar și din Transilvania, potrivit crestinortodox.ro. Constantin Brâncoveanu a dat Bucureștiului o nouă Academie Domnească și a transformat școala de la Sfântul Sava în „colegiu public pentru pământeni și străini”, cu o programă asemănătoare instituțiilor de grad superior.

Constantin Brâncoveanu l-a adus de la Istanbul pe Andrei, viitorul mitropolit Antim Ivireanul. Sub îndrumarea lui s-au tipărit numeroase cărți în limbile română, greacă, slavonă, georgiană și chiar arabă. Brâncoveanu a ctitorit mai multe biserici și mănăstiri, între care Ș bisericele de la Potlogi și Mogoșoaia, Mănăstirile Hurezi și Brâncoveni, Biserica „Sf. Gheorghe Nou” din București, unde sunt sfințele sale moaște. A avut însă un sfârșit tragic. Pentru că a refuzat să se lepede de la credința creștină, pe data 15 august 1714, chiar în ziua când împlinea 60 de ani, domnitorul român a fost decapitat. Aceeași pedeapsă au suferit-o și cei patru fii ai săi, împreună cu sfetnicul Ianache.

Pe 15 august 1992, Constantin Brâncoveanu cu fiii săi și cu sfetnicul Ianache au fost declarați sfinți de către Biserica Ortodoxă Română. De atunci, ei sunt sărbătoriți pe 16 august pentru a nu coincide cu sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului.

Tot în această zi se face pomenirea Sfântului Iosif de la Văratec.

A consemnat Mirela F.

Informația Zilei

ISSN 1222-4715

Director general - D. Păcuraru

Director editor: Ilie Sălceanu

Redactor șef supliment - Adriana Zaharia (Informația Zilei de Duminică și Sănătate și Frumusețe, Informația TV)

Redacția Satu Mare:

str. Mircea cel Bătrân nr. 15

Satu Mare, cod 440012

Telefon: 0261-767300

e-mail: redactiasm@informatia-zilei.ro

www.informatia-zilei.ro

Așadar, marele poet maghiar Șandor Petofi și-a făcut intrarea în limba română printr-o traducere semnată de un preot-poet din Homorod, județul Satu Mare.

PERSONALITĂȚI

George Marchiș, tatăl Otiliei Marchiș, primul traducător al poeziei lui Petofi în limba română

George Marchiș este tatăl Otiliei Marchiș, prietena lui Constantin Brâncuși, a poetului Ady Endre, a pictorului Aurel Popp

Poet, preot și publicist, George Marchiș este tatăl Otiliei Marchiș, prietena sculptorului Constantin Brâncuși, a poetului Ady Endre, a pictorului Aurel Popp, prin ea realizându-se un important cerc de intelectuali al cărui epicentru pare să fi fost orașul Carei.

Limitându-ne doar la o singură familie, a preotului, poet și traducător George Marchiș, avem imaginea unei familii de intelectuali de secol 19 și început de secol 20.

Otilia este cea mai cunoscută membră a familiei Marchiș, prietena lui Brâncuși

Cea mai cunoscută membră a familiei Marchiș este Otilia, care va studia la Carei. Devine cunoscută prin călătoria pe care a făcut-o în jurul lumii, dar și prin prietenia cu oameni de cultură influenți din Paris. Este secretara scriitorului Roman Roland. Este prietena sculptorului Constantin Brâncuși, căruia îi face cunoștință cu domnișoara Pogany, care va deveni modelul marelui sculptor. Soțul ei, publicistul Boloni Gyorgy, este printre primii maghiari care va scrie despre opera lui Brâncuși. Otilia este prietenă cu poetul Ady Endre și pictorul Aurel Popp în perioada când aceștia se află la Paris. Este corespondenta de la Paris a publicației "Lucașfărul" condus de Octavian Goga, cu articole despre artă.

Colaborează cu poezii originale în revista "Aurora Română", la care publica și Iosif Vulcan

Otilia provenea dintr-o familie de intelectuali, tatăl său colaborează cu poezii originale în revista "Aurora Română", la care publica și Iosif Vulcan. O notă, posibil scrisă de Iosif Vulcan, îl prezintă ca pe un poet "care scrie de tot ușor, cu înțeles, poezia dânsului nu lasă de dorit atât în privința ideilor, cât și a formei exterioare... limba e puternică, ușoară, și fără latinisme, ce adeseori le găsim la unii poeți mai tineri și din fiecare literă se vede că e scrisă cu multă grijă."

După moartea altui poet, Carol Grama, poeziile acestuia "se află în mâinile d. lui Marchiș", care după ce le va "corija" "să sperăm că vor vedea lumina (tiparului) cât mai curând."

În 1865, după o dispută cu Ioanichiu Miculescu, directorul revistei "Aurora română" Iosif Vulcan părăsește redacția și fondează revista "Familia".

Preoteasa Iulia Marchiș (născută Vultur) este și ea o femeie cultivată

Mama Otiliei, este și ea o femeie cultivată. În numărul 2, din 7/19 ianuarie 1863, revista "Aurora Română" publică o scrisoare a preotesei Iulia Marchiș (născută Vultur) în care autoarea menționează că "Se simte lipsa unei foi beletristice la români, mai ales din partea noastră, a femeilor, care nu avem nici aplecarea, nici destinul de a ne ocupa cu politica, sau cu lecturi științifice.

"Noi femeile române din Ungaria (ba doară și surorile din Ardeal) dacă

am avut plăcerea și dorul de a ceta scrieri beletristice, am căutat să cetim în limbi străine!.../ Câte scrieri beletristice s-au strecurat din principatele române, au fost prea puține, de a ne putea stinge setea, și noi am căutat și căutam să cetim unguerește, sau și în alte limbi străine. Subscrisa îmi exprimasem dorul și speranța pentru înființarea unei foi beletristice încă în 1861 (n. 10 al "Foaiei pentru minte, inimă și literatură") și asta, deși cam târziu, astăzi e realizată prin Dv.

Nu mai că dorințele oamenilor cu timpul se înmulțesc și ele. Noi am dori astăzi de la "Aurora" noastră, ca, de se poate, să ne aducă și barem descrieri de port, de modă națională și francez. Salutăm din inimă pe "Aurora Română" care răsare, să lumineze spiritele femeiești! Iară voi surori române arătați-vă fapta, că sunteți fiice adevărate ale națiunii! De acum nu ne vom mai putea scuza, că pentru aceea purtăm jurnale străine, pentru că nu avem românești...!" Semnează: Iulia Marchișiu, preuteasă.

Revista s-a conformat. "Aurora Română" a devenit o publicație care a jucat un important rol educativ și cultural în rândul românilor ardeleni. Că nu s-a ridicat la nivelul publicației concurente "Familia" este adevărat.

În "Aurora Română", numărul 5 din 1/13 martie 1865, George Marchiș publică prima poezia "Om" după Șandor Petofi

George Marchiș va publica și în revista "Familia", dar în istoria literaturii trebuie să se menționeze că el semnează prima traducere a unei poezii de Șandor Petofi în limba română.

Așadar, marele poet maghiar Șandor Petofi și-a făcut intrarea în limba română printr-o traducere semnată de un preot-poet din Homorod, județul Satu Mare.

În "Aurora Română", numărul 5 din 1/13 martie 1865, George Marchiș publică prima poezia "Om" după Șandor Petofi. În numărul 3 din 1865 va traduce o altă poezie, "Junețea".

Desigur a tradus și alte poezii de Petofi, depistarea lor rămânând în sarcina istoricilor literari care cercetează relațiile dintre literatura română și maghiară.

Iată că ne aflăm în fața unui adevărat cerc literar, care începe cu familia preotului român George Marchiș, a soției sale Iulia Marchiș, continuând cu fiica Otilia care s-a aflat în mijlocul unui larg și important cerc de relații între artiști și scriitori de mare clasă, Constantin Brâncuși, Ady Endre, Aurel Popp, Octavian Goga, dar și Roman Roland, pictorii Manet, Monet, sculptorul Rodin etc.

Nu este puțin lucru ca fiul unei tinere care a studiat la Carei, fiica preotului George Marchiș, să aibă șansa ca fiul ei, Cornel, să fie luat ca model de marele sculptor Constantin Brâncuși pentru lucrarea "Prometeu". (În 2012 lucrarea "Prometeu" s-a vândut la New York, la o licitație organizată de Sotheby's cu 12,6 milioane dolari.)

Astfel de personalități, astfel de momente din istoria unui județ ca Satu Mare, a unui oraș precum Carei, merită evidențiate.

REȚETE

Obțineți picioare perfecte cu două banane pasate, care îndepărtează pielea uscată și crăpăturile

Bananele pot fi folosite în multe situații în care aveți nevoie de hidratare intensă, fie că ne referim la podoaba capilară, la ten- sau la pielea uscată a picioarelor, sau chiar crăpături.

Aceasta din urmă devine mai deranjantă în special vara, când picioarele sunt expuse mai mult, sau chiar în concedii, la mare, când inevitabil trebuie să renunțați de tot la

incălțăminte.

O soluție la îndemână pentru multe dintre problemele picioarelor vă este oferită de banane. Pe lângă multe rețete de prăjituri sau briose pe care le puteți prepara pentru copii, deoarece acestea nu necesită suplimentarea cu zahăr, din banane puteți obține o pastă care vă va ajuta să scăpați de pielea moartă care rămâne pe picioare.

Se folosesc două sau trei banane care se pasează cu furculița până se obține un aluat omogen. Acesta se pune într-o pungă cu fermoar și se lasă fiecare picior să acționeze aproximativ 20 de minute. Apoi se lipește bine cu apă. Rezultate spectaculoase se pot observa de la prima utilizare, datorită conținutului bogat de potasiu care ajută la îndepărtarea pielii moarte care rămâne adesea pe picioare.

Bananele pentru piele sau păr

Aceste fructe sunt miraculoase pentru faptul că au proteine, carbohidrați, fibre, potasiu, vitamina C, B12, E și A. Toate aceste componente sunt minunate nu doar pentru pielea uscată a picioarelor sau crăpături, ci și pentru pielea cu vergeturi sau cicatrici, respectiv pentru părul uscat, care are nevoie de îngrijire mai atentă.

Datorită multitudinii de vitamine, bananele pot lupta împotriva acneei, iar pentru asta este suficientă aplicarea unei cantități minime de piure de banane zilnic, pe față. Diferența se va vedea în cel mai scurt timp.

Ridurile și semnele de îmbătrânire pot avea un dușman de temut în masca cu banane, datorită conținutului de vitamina C. Acest lucru este valabil și în cazul aplicării directe a măștii pe locurile afectate, și în cazul consumului constant al acestor fructe.

De asemenea, bananele oferă o bună hidratare, care este vitală mai ales în timpul verii. Toți nutrienții și vitaminele ajută la păstrarea elasticității pielii, pe lângă conținutul ridicat de apă, care o menține catifelată.

Bananele mai ajută pielea să se regenereze, chiar dacă este vorba despre o piele cu cicatrici. Acestea pot chiar să dispară datorită antioxidanților conținuți. Astfel, partea interioară a cojii de banane se aplică pe partea afectată timp de 10 minute, în fiecare zi, până la dispariția completă.

Ajută și la reducerea iritațiilor, indiferent că sunt cauzate de alergii sau pur și simplu apar pe pielea sensibilă.

În aceste cazuri, la fel de eficient este fie piureul din banane, fie partea interioară a fructului. Chiar funcționează.

Mirela Filimon

O soluție la îndemână pentru multe dintre problemele picioarelor vă este oferită de banane. Pe lângă multe rețete de prăjituri sau briose pe care le puteți prepara pentru copii, deoarece acestea nu necesită suplimentarea cu zahăr, din banane puteți obține o pastă care vă va ajuta să scăpați de pielea moartă care rămâne pe picioare.

Se folosesc două sau trei banane care se pasează cu furculița până se obține un aluat omogen. Acesta se pune într-o pungă cu fermoar și se lasă fiecare picior să acționeze aproximativ 20 de minute. Apoi se lipește bine cu apă.

Ciocolată de casă cu fulgi de orez

Aveți nevoie:

100 ml apă, 100 ml lapte (eventual 200 ml apă), 1 plic zahăr vanilat, 400 grame zahăr, 150 grame unt, 500 grame lapte praf, 50 grame cacao, între 50 și 150 g fulgi de orez expandat (după gust), 2 foi mari de napolitane (eventual 4, dacă doriți să faceți bucăți mai subțiri)

Mod de preparare:

Se amestecă zahărul cu cacao și cu zahărul vanilat, apoi se pune la fiert cu apa și cu laptele, până când se formează un sirop, cu zahărul complet topit. Zahărul trebuie să fiarbă circa cinci

minute. Se ia vasul de pe foc și se adaugă untul. Compoziția trebuie lăsată să se răcească puțin, apoi se adaugă laptele praf. Se amestecă bine-bine, după care se adaugă și orezul expandat. Se amestecă și cu acesta, dar nu cu forța, ca boabele să rămână întregi. Amestecul astfel obținut se întinde pe o foaie de napolitană, apoi se acoperă cu cealaltă și se apasă cu mâna, să se lipească bine. Dacă nu aveți foi de napolitane, ciocolata se poate întinde într-o tavă unsă cu unt sau tapetată cu hârtie de copt, după care se taie bucăți, sau eventual în diverse forme, la fel, unse și acestea în prealabil cu unt.

Legume mexicane gratinate

Aveți nevoie:

600 g carne tocată de curcan, 500 g amestec mexican de legume, 200 g de orez, 300 g de smântână, 3 ouă, o ceapă, un ardei, o lingură de pastă de roșii, sare, piper alb măcinat fin, o ramură de busuioc proaspăt tocat mărunt, sau o jumătate de linguriță de busuioc uscat, un vârf de cuțit de nucșoară, o ramură de cimbru, delicat de casă, 6-8 linguri de ulei de floarea soarelui, 5-6 linguri de ulei de măsline.

Mod de preparare:

Amestecul mexican de legume se fierbe în apă ușor sărată, apoi se strecoară, zeama se păstrează, iar zarzavaturile rămân în strecurătoare să se scurgă. În apa în care au fost fierse zarzavaturile se va fierbe și orezul. Înainte de a se pune la fiert se mai condimentează cu piper și bază pentru mâncăruri, adăugând și 2 linguri de ulei. După ce se fierbe, se strecoară și

orezul. Ceapa se toacă fin, se taie și ardeul în bucăți mai mici sau mai mari, după gust și se călesc în uleiul de floarea soarelui. Se adaugă carnea tocată, se condimentează cu sare, piper, nucșoară, delicat și se adaugă și ramura de cimbru. Se căleşte și carnea, se adaugă un pahar cu apă și se fierbe până când carnea se înmoaie și apa scade complet. Se scoate cimbrul și se adaugă bulionul și busuiocul. Într-o tavă unsă cu ulei de măsline se așează orezul, apoi carnea și pe urmă legumele. Acestea se pot pune și în mai multe straturi. Ouăle se bat bine și se amestecă cu smântâna, apoi se condimentează după gust. Acest amestec se toarnă peste compoziția din tavă și se dă la cuptor până când suprafața se rumenește, eventual se poate presăra și cu cașcaval răzuit.

Supă de gulii

Aveți nevoie:

2 gulii mai mari, sau 3 mai mici, 2-3 linguri de ulei sau o lingură mare de unt, 200 g de smântână (12-15%), o lingură cu vârf de făină, o legătură de pătrunjel verde, sare, piper, bază pentru mâncăruri (dacă se poate, de casă)

Mod de preparare:

Guliile curățate și tăiate cubulețe sau fășii (eventual răzuit mare) se călesc în ulei sau unt, se condimentează după gust și se sting cu circa un litru de apă. În loc de apă se poate folosi și supă de

carne sau de zarzavaturi. Din făină și smântână se face o îngroșeală, cu grijă, să nu rămână cu noduri. La acest amestec se adaugă treptat, câteva linguri de supă, iar când bucățile de gulii sunt fierse, se adaugă îngroșeala și se mai fierbe așa câteva minute. La servire se poate orna cu frunze proaspete de pătrunjel, sau bacon afumat și prăjit, ori cu sfărâmă. Tot la servire se pot oferi și ardei iuți murați.

Vin de zmeură

Aveți nevoie:

2 kg de zmeure coapte, 2 kg de zahăr alb (în acest caz zahărul brun nu este indicat, deoarece ar putea tulbura compoziția), 2 linguri de zeamă de lămâie, o bucată de drojdie proaspătă, de mărimea unei nuci, circa 6 litri de apă.

Mod de preparare:

Zmeura se curăță, se spală și se lasă într-o strecurătoare sau într-un tifon curat să se scurgă. Într-un vas mai mărișor fructele se zdrobesc cu mâna și se amestecă cu zahărul, apoi se lasă la răcoare până a doua zi, când se toarnă într-o damigeană de 10 litri.

Se adaugă zeama de lămâie proaspăt stoarsă, drojdia se dizolvă în apă, se toarnă și aceasta în damigeană, apoi se adaugă apa, lăsând un spațiu gol de circa 4 degete până la gâtul vasului. Se astupă cu un dop de fermentație, iar capătul furtunului se pune într-un vas cu apă. Se lasă să se fermenteze, apoi să se așeze, după care vinul se poate strecura. Procesul de fermentație poate dura între 3 și 5 săptămâni. Vom obține o băutură ușor sifonată, foarte răcoritoare, care se poate servi și cu cuburi de gheață.

Dacă membrii familiilor regale știu un lucru, este că moda și inelele lor de logodnă nu fac excepție! Wallis Simpson, soția prințului Edward (și motivul pentru care a abdicat de pe tronul britanic), a "stărnit" tendința colorată a inelului de logodnă. De la ea, am văzut regale - și vedete - optează pentru inele de rubin, pietre de safir și chiar diamante portocalii.

BIJUTERII

Cele mai celebre inele de logodnă

De la sculptorul inel de 10 karate al lui Grace Kelly până la safirul oval al lui Kate Middleton, despre aceste inele de logodnă regale se va vorbi în următorii ani

1. Prințesa Beatrice

Soț: Edoardo Mapelli Mozzi (căsătorii 2020)

Inelul: Mozzi și bijutierul Shaun Leane au proiectat inelul împreună. Inelul are o superbă piatră rotundă centrală, flancată de două pietre laterale cu diamante și cu mai multe diamante pe bandă.

Cererea în căsătorie: Mozzi a cerut-o pe Beatrice în timpul unei călătorii în Italia în septembrie 2019.

2. Meghan Markle, ducesă de Sussex

Soț: Prințul Harry, duce de Sussex (căsătorii 2018)

Inelul: un diamant tăiat de 3 karate, cu două diamante flancând piatra centrală pe o bandă de aur galben. Diamantul central provenea din Botswana, iar diamantele laterale proveneau din colecția prințesei Diana. Inelul a fost reproiectat la un moment dat în primăvara anului 2019, iar pietrele au fost așezate pe o bandă delicată de micro-pavé.

Cererea în căsătorie: Intr-un interviu după logodna lor, cuplul a descris propunerea ca pe o „noapte confortabilă” la casa lor, Nottingham Cottage. Cei doi au gătit un pui fript, iar prințul Harry a ingenuncheat în fața iubitei lui. „A fost atât de dulce și natural și foarte romantic”, a spus Markle.

3. Prințesa Eugenie de York

Soț: Jack Brooksbank (căsătorii 2018)

Inelul: un safir padparadscha de culoare roșie înconjurat de diamante. **Propunere:** Jack Brooksbank a cerut-o pe Eugenie în Nicaragua în ianuarie 2018, în care a descris decorul din ziua respectivă ca având „un vulcan frumos, cadru de vară, păsările zboară”. Eugenie a vorbit și despre logodna surpriză. „Lacul a fost atât de frumos. Lumina era doar o lumină specială pe care nu o văzusem niciodată”, a spus ea.

4. Kate Middleton, ducesă de Cambridge

Soț: Prințul William, duce de Cambridge (căsătorii în 2011)

Inelul: un safir din Ceylon, oval, Garrard, de 12 karate, înconjurat de un grup de 14 diamante solitare, setate în aur alb.

Cererea în căsătorie: Prințul William a cerut-o pe Kate într-o căsuță mică în timpul unei vacanțe în Muntele Kenya cu prietenii.

5. Prințesa Diana de Wales

Soț: Charles, prinț Wales (căsătorii în 1981)

Inelul: un safir din Ceylon albastru oval de 12 karate, înconjurat de 14 diamante solitare, setate în aur alb de 18 karate.

Cererea în căsătorie: la 6 februarie 1981, prințul Charles a cerut-o pe Lady Diana Spencer în timpul unei cine private la Palatul Buckingham. Cuplul și-a păstrat logodna în secret câteva săptămâni.

6. Regina Elisabeta a II-a

Soț: Prințul Phillip, ducele de Edinburgh (căsătorii în 1947)

Inelul: o piatră centrală rotundă de 3 karate flancată cu 10 diamante mai mici.

Cererea în căsătorie: Deși s-a născut cu sânge albastru, familia lui Philip nu era deosebit de bogată. Când a venit momentul să-i ceară viitorului monarh britanic să se căsătorească cu fiica acestuia, Elisabeth, mama sa, prințesa Alice de Battenberg, a făcut un sacrificiu. Ea i-a împrumutat fiului ei o tiară care i-a fost oferită ca și cadou de nuntă pentru a putea fi demontată și confecționată într-un inel.

7. Prințesa Grace Kelly de Monaco

Soț: Rainier III, prințul Monaco (căsătorii în 1956)

Inelul: un diamant Cartier de platină de 10,47 karate tăiat cu smarald, cu două diamante baghete pe fiecare parte.

Cererea în căsătorie: După ce l-a întâlnit pe Kelly la o sesiune foto la

inceputul aceluiași an, prințul Rainier III a vizitat SUA și s-a oprit în Philadelphia pentru a o vizita. Trei zile mai târziu, a cerut-o pe Grace în căsătorie.

8. Wallis Simpson, ducesă de Windsor

Soț: David, Duce de Windsor, fostul rege Edward al VIII-lea (căsătorii în 1937)

Inelul: Inel de smarald Cartier 19,77 carate. Pe inel este gravat mesajul „Suntem ai noștri acum 27 x 36”. **Cererea în căsătorie:** Se presupune că data cererii (marcată de mesajul de pe ring, 27 octombrie 1936) s-a întâmplat înainte de data abdicării regelui Edward, moment extrem de scandalos pentru Regatul britanic.

9. Regina Margrethe a Danemarcei

Soț: Henri de Laborde de Monpezat (căsătorii în 1967)

Inelul: un inel în stil „toi et moi”, format din două diamante tăiate pătrat, setate în aur galben. **Cererea în căsătorie:** La 4 octombrie, a avut loc o reuniune specială a parlamentului Danemarcei, în care a fost acordată aprobarea deplină pentru căsătoria lui Margrethe cu Henri, care va avea loc pe 10 iunie 1967.

Margrethe și Henri au participat la întâlnire alături de părinții ei, regele Frederik al IX-lea și regina Ingrid a Danemarcei.

După sesiunea specială, regele Frederik a urcat într-o mașină și i-a condus pe Margrethe și Henri pe străzile din Copenhaga, unde au fost întâmpinați de mulțimi înveselitoare.

10. Prințesa Charlene de Monaco

Soț: Prințul Albert de Monaco (căsătorii în 2011)

Inelul: un inel Maison Repossi cu un diamant în formă de pară de 3 carate și adăugări de diamante pe ambele părți.

Cererea în căsătorie: Cuplul își anunțase logodna pe 23 iunie 2010 și peste un an de planificare a intrat în căsătorie, prima dată când un suveran european s-a căsătorit în timpul domniei lor de peste treizeci de ani. Charlene Lynette Wittstock a devenit Prințesa Consortă a Monacului la 1 iulie 2011, când a fost supusă unei ceremonii de căsătorie civilă cu Prințul Albert al II-lea în Sala Tronului din Palatul Prințului. Mireasa, care purta albastru de ocean ca un semn spre pasiunea mirelui pentru mare, a apărut pe balcon cu noul ei soț la scurt timp după aceea. Seara s-au alăturat mii de oameni la un concert susținut de Jean-Michel Jarre pentru a marca căsătoria lor.

Raluca D.

PERSONALITĂȚI

Președintele Tyler ar fi numit plantația sa din Virginia "Sherwood Forest", deoarece s-a identificat cu personajul legendar Robin Hood și s-a văzut pe sine ca un haiduc politic. Casa, pe care președintele a cumpărat-o în 1842, rămâne azi în familia Tyler și este deschisă publicului pentru vizitare.

Primul președinte care a ocupat funcția datorită decesului predecesorului său

John Tyler (1790-1862) a ocupat funcția de al zecelea președinte american din 1841 până în 1845. A preluat funcția după moartea președintelui William Henry Harrison (1773-1841), care a murit de pneumonie după doar o lună în Casa Albă.

Poreclit „Accidentul său”, Tyler a fost primul vicepreședinte care a devenit șef executiv din cauza morții predecesorului său. Virginian, a fost ales în legislatura de stat la vârsta de 21 de ani și a continuat să servească în Congresul SUA și în calitate de guvernator al Virginiei. Un puternic susținător al drepturilor statelor, Tyler era democrat-republican; cu toate acestea, în 1840 a candidat pentru vicepreședinția pe biletul Whig. În calitate de președinte, Tyler s-a ciocnit cu whigii, care au încercat ulterior, fără succes, să-l acuze. Printre realizările administrației sale a fost anexarea Texasului din 1845. Înainte de a muri, Tyler a votat pentru secesiunea Virginiei din Uniune și a fost ales în Congresul Confederat.

Educația timpurie și familia lui John Tyler

John Tyler s-a născut pe 29 martie 1790, la plantația familiei sale, Greenway, în județul Charles City, Virginia. A fost fiul lui John Tyler Sr. (1747-1813), un plantator prosper și politician din Virginia, și al lui Mary Armistead (1761-1797). Tânărul Tyler a absolvit Colegiul William și Mary din Williamsburg, Virginia, în 1807, apoi a studiat dreptul sub îndrumători privați. Și-a început cariera politică în 1811, când a fost ales în legislatura Virginia la vârsta de 21 de ani.

În 1813, Tyler, în vârstă de 23 de ani, s-a căsătorit cu Letitia Christian, cu care va avea opt copii. În 1839, Letitia a suferit un accident vascular cerebral care a lăsat-o parțial paralizată și incapabilă să se ocupe de responsabilitățile primei doamne, când soțul ei a devenit președinte doi ani mai târziu. Nora ei, Priscilla Cooper Tyler (1816-89), fostă actriță, și-a asumat rolul de gazdă oficială de la Casa Albă. În 1842, Letitia Tyler a suferit un al doilea accident vascular cerebral și a murit la 51 de ani, devenind soția primului președinte care a murit în timp ce soțul ei se afla la Casa Albă.

În 1844, John Tyler a devenit primul președinte care s-a căsătorit în timp ce se afla în funcție, când s-a căsătorit cu Julia Gardiner (1820-89), o newyorkeză înstărită, cu 30 de ani mai mică decât el. Cuplul a continuat să aibă șapte copii. Cu un total de 15 descendenți din cele două căsătorii, Tyler a avut mai mulți copii decât orice alt președinte american din istorie.

John Tyler servește statul Virginia

Tyler a slujit în legislatura din Virginia între 1811 și 1816 și a fost membru al Camerei Reprezentanților SUA din 1817 până în 1821. Ales în Congres ca democrat-republican, partidul fondat la începutul anilor 1790 de Thomas Jefferson (1743-1826) și James Madison (1751-1836), Tyler a favorizat drepturile statelor și respectarea strictă a Constituției SUA și s-a opus politicilor care acordă putere suplimentară guvernului federal.

S-a întors la legislatura din Virginia din 1823 până în 1825 și a fost guvernator

al Virginiei din 1825 până în 1827. În acest rol, el a pronunțat elogiul oficial al statului pentru Jefferson, al treilea președinte american, care a murit la 4 iulie 1826.

Tyler și-a reprezentat statul natal în Senatul SUA din 1827 până în 1836. În acest timp, a devenit nemulțumit de politicile președintelui Andrew Jackson (1767-1845), un democrat care a fost în Casa Albă din 1829 până în 1837. În 1834, Senatul l-a cenzurat pe Jackson cu privire la problemele legate de eliminarea fondurilor guvernamentale de la Banca Statelor Unite. Doi ani mai târziu, în 1836, Tyler a demisionat din Senat pentru a evita respectarea instrucțiunilor legislativului Virginia de a inversa votul de cenzură. Fostul senator a devenit afiliat Partidului Whig, care a fost înființat la începutul anilor 1830 în opoziție cu Jackson.

Momentul preluării președinției

În 1840, Whigs l-a selectat pe William Henry Harrison, politicianul din Ohio, pentru a candida la funcția de președinte și l-au ales pe Tyler drept nominalizat la vicepreședinția lor, în încercarea de a atrage sudul drepturilor statelor. Whigs l-au poziționat pe Harrison ca un simbol al omului obișnuit și și-au promovat imaginea de luptător indian pe frontiera americană, folosind sloganul campaniei „Și Tippecanoe și Tyler” (o referire la conducerea militară a lui Harrison împotriva unei coaliții de forțe indiene din 1811) Bătălia de la Tippecanoe din Indiana). Adversarul democratic al lui Harrison, președintele Martin Van Buren (1782-1862), care a fost nepopular în fața americanilor pentru gestionarea greșită a crizei financiare cunoscută sub numele de Panica din 1837, a fost pictat de whigii ca o elită bogată și fără contact. De fapt, el provenea din rădăcini umile, în timp ce Harrison și Tyler erau bine educați și proveneau din familii proeminente.

Biletul Harrison-Tyler a câștigat Casa Albă cu un vot electoral de 234-60 și aproximativ 53 la sută din votul popular. Harrison, în vârstă de 68 de ani, a fost inaugurat pe 4 martie 1841. A murit o lună mai târziu, pe 4 aprilie, de pneumonie.

Imediat după moartea lui Harrison, a existat confuzie cu privire la faptul că Tyler își va asuma toate puterile și salariul președinției ca și când ar fi ales în funcție sau va rămâne vicepreședinte în calitate de președinte. Constituția SUA nu era clară în ceea ce privește succesiunea prezidențială; cu toate acestea, Tyler s-a mutat în Casa Albă și a fost numit în funcție pe 6 aprilie. La 51 de ani, bărbatul supranumit „Accidentul său” era mai tânăr decât orice președinte anterior. Ambiguitatea în jurul ordinii succesiunii a fost clarificată oficial cu cel de-al 25-lea amendament la Constituție, care a fost ratificat în 1967 și afirmă că, dacă președintele moare sau demisionează, vicepreședintele devine președinte.

John Tyler la Casa Albă

În noul său rol, Tyler s-a trezit curând în opoziție cu agenda legislativă a whigilor. Ținuse cabinetul lui Harrison la locul său; cu toate acestea, cu excepția uneia dintre ele, au demisionat după ce Tyler a pus veto pe facturile menite să creeze o nouă bancă națională. Președintele a fost dezavuat de whigii, care în 1843 au încercat - dar nu au reușit

- să-l acuze. În ciuda faptului că era un om fără partid, Tyler a fost în continuare capabil să acumuleze o listă de realizări în calitate de șef executiv.

În 1841, el a semnat Legea de preempțiune, care a stimulat așezarea occidentală, permițând unei persoane să participe la o creanță de 160 de acri de teren public și să o cumpere de la guvern. În 1842, administrația lui Tyler a pus capăt războiului seminole din Florida și a soluționat o dispută între coloniile americane și britanice nord-americane cu privire la problemele de graniță (inclusiv granița Maine-Canada) cu Tratatul Webster-Ashburton.

În 1844, SUA au semnat Tratatul de la Wanghia cu China, oferind Americii acces la porturile asiatice. În martie 1845, cu puțin înainte ca Tyler să părăsească funcția, el a semnat un proiect de lege care anexează Texasul (care a aderat oficial la Uniune ca stat 29 în decembrie acel an).

În ultima sa zi ca președinte, Tyler a semnat un proiect de lege care face din Florida al 27-lea stat.

În timpul alegerilor prezidențiale din 1844, Tyler a făcut o scurtă încercare de a candida ca terț candidat înainte de a renunța din cauza lipsei de sprijin. Candidatul democratic James Polk (1795-1845) a câștigat alegerile și a devenit al 11-lea președinte american.

Perioada post-președinție și sfârșitul vieții

Tyler s-a retras într-o plantație din Virginia, numită inițial Walnut Grove (sau „Grove”), situată pe râul James din județul Charles City. El a redenumit-o Sherwood Forest, într-o referință la legenda populară Robin Hood, pentru a semnifica că a fost „în afara legii” de Partidul Whig.

El nu a luat agricultura cu ușurință și a muncit din greu pentru a menține recolte mari.

Vecinii săi, în mare parte whigs, l-au numit în biroul minor de supraveghetor de drumuri în 1847, într-un efort de a-l batjocori. Spre nemulțumirea lor, el a tratat în mod serios slujba, chemându-i frecvent pe vecinii săi să le asigure sclavii pentru lucrări de drum și continuând să insiste asupra îndeplinirii sarcinilor sale chiar și după ce vecinii săi i-au cerut să se oprească.

Fostul președinte și-a petrecut timpul într-un mod comun primelor familii din Virginia, cu petreceri, vizitând sau fiind vizitat de alți aristocrați și petrecând verile la casa familiei de pe litoral, „Villa Margaret”.

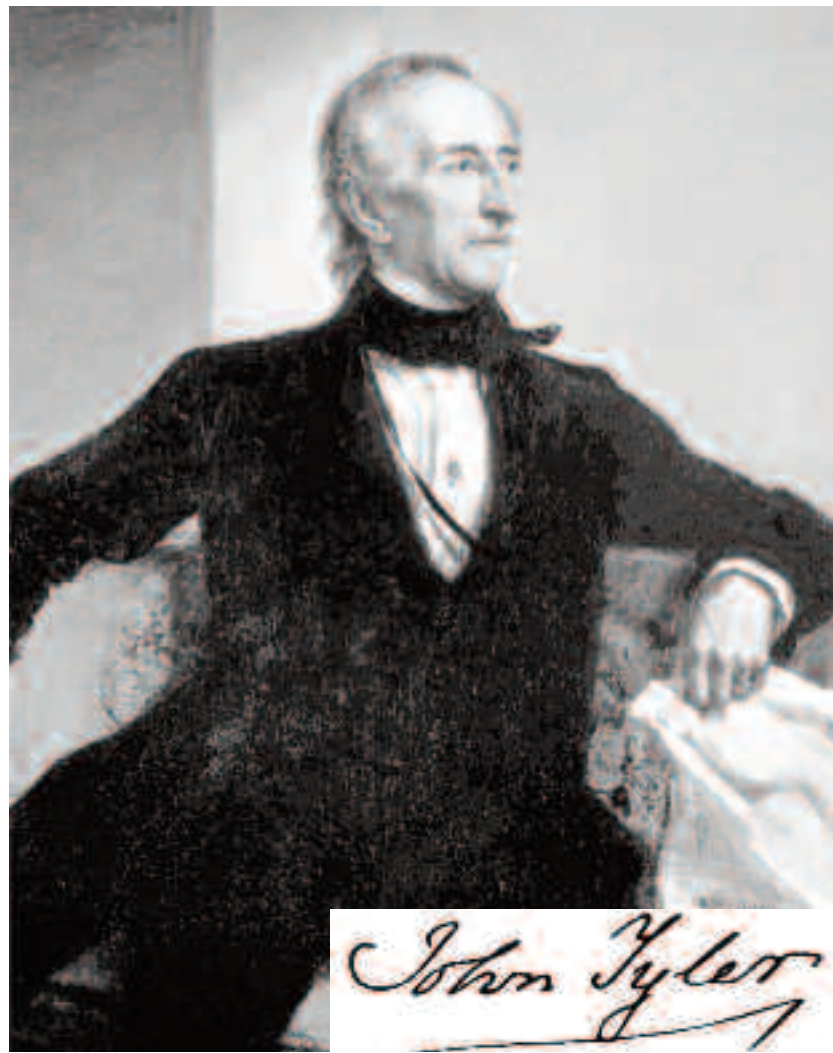
S-a retras din politică, primind rareori vizite de la foștii săi aliați și nu a fost căutat în postura de consilier.

Ocazional solicitat să țină un discurs public, Tyler a vorbit în timpul dezvelirii unui monument adus lui Henry Clay. El le-a recunoscut bătăliile politice, dar a vorbit foarte mult despre fostul său coleg, pe care-l admirase întotdeauna pentru că a adus Tariful de compromis din 1833.

De-a lungul vieții, Tyler a suferit de o sănătate precară. Pe măsură ce îmbătrânea, a suferit mai frecvent de răceli în timpul iernii. La 12 ianuarie 1862, după ce s-a plâns de frisoane și amețeli, a vărsat și s-a prăbușit.

În ciuda tratamentului, sănătatea sa nu a reușit să se îmbunătățească și și-a făcut planuri de a se întoarce în pădurea Sherwood până în 18.

În timp ce stătea întins în pat cu o noapte înainte, a început să se sufoce, iar Julia și-a chemat medicul. Chiar după miezul nopții, Tyler a luat o înghițitură

Președintele Harrison a murit la doar o lună de la preluarea mandatului, iar Tyler a devenit primul vicepreședinte care a ajuns la președinție fără alegeri. A slujit mai mult decât oricare alt președinte din istoria SUA care nu a fost ales în funcție

de coniac și i-a spus medicului său, „Doctore, mă duc”, la care medicul a răspuns: „Sper că nu, domnule.”

Tyler a spus apoi: „Poate că este cel mai bine”.

A murit la scurt timp după aceea, cel mai probabil din cauza unui accident vascular cerebral. Avea 71 de ani.

Moartea lui Tyler a fost singura din istoria prezidențială care nu a fost recunoscută oficial la Washington, din cauza loialității sale față de statele federate ale Americii.

El ceruse o înmormântare simplă, dar președintele confederației Jefferson Davis a conceput o înmormântare grandioasă, politică, pictându-l pe Tyler drept un erou al noii națiuni.

În consecință, la înmormântarea sa, sicriul celui de-al zecelea președinte al Statelor Unite a fost drapat cu un steag confederat; el rămâne singurul președinte american pus vreodată la odihnă sub un drapel nu al Statelor Unite.

Tyler a fost înmormântat în cimitirul Hollywood din Richmond, Virginia, lângă mormântul președintelui James Monroe. Tyler a fost de atunci omonimul mai multor locații din SUA, inclusiv orașul Tyler, Texas, numit pentru el din cauza rolului său în anexarea Texasului.

Meritele celui de-al zecelea președinte american

Președinția lui Tyler a provocat răspunsuri foarte împărțite între comentarii politici.

În general, este considerat scăzut de stimă de către istorici; Edward P. Crapol și-a început biografia, John Tyler, Accidental President (2006), notând: „Alți biografi și istorici au susținut că John Tyler a fost un șef executiv nefericit și inept, a cărui președinție a fost grav defectuoasă.” În The Republican Vision al lui John Tyler (2003), Dan Monroe a observat că președinția Tyler „este în general clasată drept una dintre cele mai puțin reușite”.

Seager a scris că Tyler „nu a fost nici un mare președinte, nici un mare intelectual”, adăugând că, în ciuda

câtorva realizări, „administrația sa a fost și trebuie considerată una nereușită prin orice măsură modernă de realizare”.

Un sondaj al istoricilor efectuat de C-SPAN în 2017 l-a clasat pe Tyler pe locul 39 din 43 de bărbați care ocupă funcția.

Asumarea de către Tyler a puterilor prezidențiale complete „a stabilit un precedent extrem de important”, conform unei schițe biografice a Centrului de Afaceri Publice Miller al Universității din Virginia.

Insistența cu succes a lui Tyler că a fost președinte și nu președinte interimar sau în funcție, a fost un model pentru succesiunea altor șapte președinți în secolele XIX și XX. Proprietatea acțiunii lui Tyler în asumarea atât a titlului președinției, cât și a puterilor depline ale acesteia a fost confirmată legal în 1967, când a fost codificată în al 25-lea amendament la Constituția Statelor Unite.

Norma Lois Peterson, în cartea sa despre președinția lui Tyler, a sugerat că lipsa generală de succes a lui Tyler în calitate de președinte se datora unor factori externi care ar fi afectat pe oricine era în Casa Albă. Principalul dintre aceștia a fost Henry Clay, care nu avea nici o opoziție față de marea sa viziune economică asupra Americii. În urma utilizării determinate a lui Jackson a puterilor Executivului, Whigs au dorit ca președintele să fie dominat de Congres, iar Clay l-a tratat pe Tyler ca pe un subaltern. Tyler s-a supărat pe acest lucru, ducând la conflictul dintre ramurile care au dominat președinția sa. Arătând progresele lui Tyler în politica externă, ea a considerat că președinția lui Tyler este „defectă ... dar ... nu este un eșec”.

În timp ce academicienii l-au laudat și criticat pe Tyler, publicul larg american nu are deloc conștientizare de el. Mai mulți scriitori l-au descris pe Tyler printre cei mai obscuri președinți ai națiunii. După cum a remarcat Seager: „Conaționalii săi își amintesc în general de el, dacă au auzit de el, ca sfârșitul rimat al unui slogan de campanie captivant”

Raluca D.

“Cultura va trăi. Prea mare e patrimoniul ce l-au acumulat atâtea secole de trudă și de credință pentru a face dintr-o dată tabula rasa din tot ce am strâns și asimilat. Impasuri a mai avut omenirea. Și le-a răzbit pe toate cu o vitalitate eroică. Nu-i va lipsi curajul nici de data aceasta. Trebuie să credem și vom învinge” - George Enescu, 1934

PERSONALITĂȚI

140 de ani de la nașterea marelui compozitor George Enescu

George Enescu s-a născut la 7/19 august 1881, în comuna Liveni-Vârnav, județul Botoșani și a murit la 4 mai 1955 la Paris. Primele noțiuni muzicale le-a primit din copilărie de la Mihail Zoller (teoria muzicii) și Nicolae Filip (vioară) în Dorohoi, trecând mai departe la vârsta de 7 ani la Conservatorium für Musik und darstellende Kunst der Gesellschaft der Musikfreunde din Viena (1888 - 1894), unde a avut ca profesori pe Siegmund Bachrich, J.M. Grün și Joseph Hellmesberger-jun. (vioară), Ludwig Ernst (pian), Robert Fuchs (armonie, contrapunct, compoziție), Adolph Prosnitz (istoria muzicii), Joseph Hellmeräsberger-sen. (muzică de cameră).

Deși se părea că datorită calităților de violonist-virtuoz va realiza imediat o timpurie carieră violonistică, George Enescu a simțit chemarea puternică spre compoziție, continuându-și cursurile la Conservatoire National de Musique din Paris cu Jules Massenet și Gabriel Fauré (compoziție), André Gédalge (contrapunct), Theodore Dubois și Ambroise Thomas (armonie), M.P. Joseph Marsick și José Wite (vioară), Louis Diemer (pian).

În Capitala Franței va debuta strălucit ca excepțional compozitor, printr-un recital de autor, la vârsta de numai 15 ani, după care va urma senzaționalul debut de simfonist cu Poema Română, op. 1 la vârsta de 17 ani.

În același an (1898) va apărea și la Atheneul Român din București ca dirijor, compozitor și violonist, anunțându-și spectaculoasa carieră artistică.

La Paris, George Enescu a fondat și condus Trio-ul instrumental (1902) și Cvartetul de coarde George Enescu (1904). A început să predea lecții de vioară și, mai ales, să desfășoare o susținută activitate de violonist-concertist.

Revenit cu regularitate în patrie, George Enescu a concertat cu Filarmonica din București (1898 - 1946) și cu Orchestra simfonică George Enescu din Iași (ale cărei baze le-a pus în anul 1918).

A fost membru fondator (1920) și președinte (1920-1948) al Societății Compozitorilor Români din București.

În a doua parte a vieții (după 1930), George Enescu și-a intensificat activitatea pedagogică, lărgindu-și preocupările didactice de la violonistică către stilistică, analiză muzicală și compoziție. Astfel, după lecțiile susținute la Ecole Normale de Musique și Ecole Instrumentale „Yvonne Astruc” din Paris, au urmat cursurile de perfecționare din Illinois și Cambridge-Massachusetts (Harvard), de la Conservatoire Americaine de la Fontainebleau, Accademia Musicale Chigiana din Siena-Italia, Brighton și Bryanstone-Anglia. Printre elevii lui George Enescu s-au numărat Yehudi Menuhin, Ida Haendel, Arthur Grumiaux, Henryk Szering, Robert Smetens, Lola Bobescu, Sandu Albu, Christian Ferras, Uto Ughi, Vasile Filip, Ivry Gitlis, ș.a.

Din dorința susținerii tinerilor creatori români a fondat în anul 1912 premiul de compoziție națională George Enescu, care s-a acordat,

A început să cânte la vioară la vârsta de 4 ani, primind îndrumări muzicale de la părinții săi și de la un vestit lăutar, Nicolae Chioru. De la vârsta de 5-6 ani datează primele sale încercări de compoziție

În salonul casei memoriale se păstrează pianul maestrului, un Ibach făcut la Lausanne, instrument de care Enescu s-a folosit în activitatea sa componistică și în concertele oferite apropiaților familiei

aproape anual, până în anul 1946 (când a părăsit patria, stabilindu-se definitiv la Paris). Deși s-a considerat permanent, în primul rând, compozitor și, în al doilea rând, violonist și dirijor, totuși George Enescu a însemnat mai mult decât un simplu muzician de geniu pentru cultura românească.

A fost un ambasador spiritual al neamului nostru în context universal. Dotat cu o constituție fizică excepțională (contrară celor 11 frați care au murit înainte de a împlini vârsta de 12 ani) și o forță de muncă intelectuală și artistică unice, George Enescu și-a apărut patria cu „armele” sale (vioara, bagheta și condeiul), de-a lungul celor două războaie mondiale, când s-a aflat permanent la datorie, alături de poporul său.

Sutele de concerte și recitaluri susținute în cele mai îndepărtate colțuri de țară, zecile de festivaluri organizate peste hotare (la Expozițiile de la Paris și New York), bătălia pentru statizarea Operei Române din București (al cărui spectacol inaugural l-a dirijat în anul 1921), adunarea fondurilor pentru achiziționarea orgii de la Atheneul Român - toate se constituie într-un

admirabil edificiu spiritual de care România Mare (1918) avea nevoie stringentă spre a se înscrie în rândul națiunilor civilizate ale lumii europene.

Glasul particular, inconfundabil, peste timp rămâne însă, opera sa muzicală. Impregnată de nostalgia particulară a dorului românesc, muzica lui George Enescu poartă amprenta sensibilității latine. Seninătatea în fața destinului și morții, discreția în exprimarea sentimentelor, echilibrul și clasicismul structural în estetica operei de artă, creația enesciană sintetizează în chip exemplar conștiința neamului românesc, admirabil oglindită în folclorul milenar, ce i-a fost izvorul nesecat al întregii sale creații.

Principiile estetice ale autorului Poemei române își au sorginea în gândirea pastorală a compozitorului, reflecție directă din miturile orfice și mioritice. Reveria nostalgică ocupă un loc esențial în Oedip și în majoritatea simfoniilor și suitelor.

George Enescu a căutat și a descoperit acel ethos autohton, admirabil surprins în expresia “caracter popular românesc” (Sonata nr. 3 pentru pian și vioară).

Compozitorul a rămas toată viața un trubadur rătăcitor ce și-a purtat mereu cu sine, în gând sau în servietă, de la Liveni până la Tescani, de la Cracalia la Sinaia, de la București la Lausanne, de la Iași la Paris, zecile de lucrări cărora așteaptă să le dea o finalitate. George Enescu și-a revăzut permanent, până în clipa ultimei corecturi de tipar, fiecare piesă (Simfonia III, Oedip etc. au cunoscut diverse versiuni).

Dirijor fiind, compozitorul și-a cântat rareori propriile creații, plătind scump acele priorități tehnice pe care le merită în istoria muzicii universale (de pildă, tragedia lirică Oedip și Octetul s-au executat public prea târziu față de data încheierii lor). Acest vizionar al veacului XX a fost redescoperit tardiv de exegeții muzicii contemporane (după premiera lui Oedip la Viena din anul 1997, unii croniciari muzicali se întrebau retoric, cum a putut rămâne necunoscută vreme de o jumătate de secol o asemenea partitură monumentală în repertoriul de capodoperă al instituției lirice din Capitala Austriei): Adevărul cunoașterii amănunțite a mijloacelor de expresie enesciene, chiar de către colegii români a făcut ca George Enescu să devină șef de școală, abia după moarte!

Creator al imensităților sonore, strălucit exponent al gândirii muzicale românești, mai ales, prin clasicismul structural al construcției arhitectonice și prin coloratura timbrată pastorală atât de specifică (din care se singularizează flautul, ca instrument apropiat fluierului ciobănesc, cavalului și aulosului traco-geto-dacic), George Enescu se înscrie în vârful piramidei de cristal al școlii componistice românești. A abordat toate formele și genurile muzicale de la cele mici (lied, cor, miniatură instrumentală) până la simfonia, suită, poem simfonic și operă. A lăsat o moștenire relativ restrânsă ca număr (are doar 33 de lucrări cu număr de opus), dar de ample dimensiuni, chiar în domeniul sonatei și cvartetului.

În ciuda faptului că opera enesciană se desfășoară circular, nu liniar, că revine permanent la aceleași teme, procedee, limbaje, spre a-și asigura

unitatea, totuși nici o lucrare nu seamănă cu alta, George Enescu respingând ideea repetiției deliberate, procedeu practicat de mulți creatori ai acestui veac.

Între prima sonată pentru vioară și a treia, între prima simfonie și monumentală simfonie a treia, există diferențe substanțiale de gândire și de concepție. Sinteza tuturor aspirațiilor și realizărilor sale tehnice rămâne indiscutabil opera Oedip, una din capodoperele muzicale ale secolului al XX-lea.

Fabulos violonist, comparat cu Ysaye, Kreisler, Thibaud, Oistrach, Menuhin, Flesch, George Enescu s-a impus în conștiința melomanilor, nu atât prin excepționalele sale virtuți tehnice, ci prin capacitatea de a transforma întreaga literatură a instrumentului într-o comoară de artă majoră, prin originalitatea concepției sale interpretative, prin modelele unice de tălmăcire a operei lui J.S. Bach.

Tehnica mâinii stângi asigura puritatea informației, dar și expresivitatea frazării, elasticitatea mișcării, flexibilitatea vibrato-ului său amplu, generos, tonul moale, catifelat. Trilul enescian părea „aproape electric” (Marc Pincherle).

Mâna dreaptă producea acel original ton enescian: pur, expresiv, consistent. Arcușul, aderent la coardă, dar cu părul slab întins, imprimă sunetelor o transparență spirituală.

Pe cât de mare și de unanim recunoscut violonist a fost George Enescu, pe atât de necunoscut și de nedreptățit a rămas ca pianist. Sub degetele sale, pianul suna ca o orchestră, cu o mie de nuanțe, timbruri și efecte nebănuite. Era un desăvârșit improvizator, mai ales când aborda unele partituri românești inspirate din folclor. Citea la prima vedere cu o ușurință dezarmantă, nescăpându-i nici un sunet esențial, o nuanță, totul imprimându-i-se în memorie peste decenii.

Dirijorul George Enescu conducea aproape totul pe dinafară, cu gesturi largi precise, învăluitoare, urmărind linia mare a partiturilor, fără prețiozități asupra amănuntelor. Faptul că muzicianul român a cântat și la flaut, violoncel, violă, clarinet, orgă, corn, a făcut ca dirijorul să pună în relief fiecare instrument din orchestră în pagaje obscure altor interpreți.

Pentru întreaga sa activitate, numărul de premii și distincții pare infim, deși a fost răsplătit cu premiul de compoziție Pleyel din Paris (1903), de două ori cu Legiunea de Onoare a Franței (ofițer-1923, comandor-1936), membru onorar (1916) și membru activ (1932) al Academiei Române, membru corespondent la Académie des Beaux Arts din Paris (1929), membru la Accademia Nazionale di Santa Cecilia din Roma (1931) și la Academia de Științe din Praga (1933). A publicat volumul memorialistic Les souvenirs de George Enescu de Bernard Gavoty (Paris, 1955), tradus în limbile română și rusă, numeroase interviuri, articole, în presa românească și străină.

Bibliografie:
I. *****- Enciclopedia marilor personalități din istoria, știința și cultura românească de-a lungul timpului. Volumul I A-G, București, Editura Geneze, 1999

Mircea Pîrlea
Lacrima Teocan Istrăuan
Prof. Dr. Ioan Corneanu

Shakira, acuzată de evaziune fiscală

Interpreta columbiană Shakira ar putea să fie judecată în Spania pentru evaziune fiscală, după ce un judecător a revizuit „suficiente probe”, conform cărora artista nu a plătit taxe în valoare de 14,5 milioane de euro pe veniturile obținute între 2012 și 2014, arată un document publicat la sfârșitul lunii iulie de către instanță și citat de CNN.

„Aceste documente (...) anexate rechizitoriului reprezintă probe suficiente ale unor nereguli pentru a continua procedurile”, a afirmat judecătorul Marco Jesus Juberias, care a anunțat că a finalizat analiza investigației preliminare a procurorilor spanioli, potrivit HotNews.ro.

Deși magistrații spanioli afirmă că Shakira locuia în Catalonia în perioada menționată, reprezentanții cântăreței afirmă că aceasta nu a trăit deloc în Spania până în 2015 și că s-a achitat de toate obligațiile sale fiscale. Reprezentanții din Spania ai cântăreței au afirmat într-un comunicat remis după anunțarea deciziei că documentul instanței era „un pas de așteptat în cadrul procedurilor” și că echipa de avocați a Shakirei „rămâne

încercătoare și colaborează pe deplin cu autoritățile judiciare”.

La începutul anului 2018, Shakira a plătit peste 20 de milioane de euro - datorii și dobânzi din anul 2011 - Fiscului spaniol, după ce a aflat că riscă doi ani de închisoare dacă se dovedește că este vinovată de fraudă. Totuși, artista neagă acuzațiile conform cărora ar fi fraudat fiscul. Ea preciza că „a îndeplinit toate obligațiile tributare și nu datorează nimic trezoreriei spaniole”.

Totul ar fi început în 2017 când administrația fiscală spaniolă a cerut Parchetului să intenteze proces cântăreței, sub acuzația de fraudă fiscală între 2011 și 2014, în calitate de rezident spaniol în perioada respectivă.

Surse din anturajul Shakirei au precizat atunci că o mare parte a veniturilor obținute de Shakira în perioada 2011-2014 provine de la turneele din străinătate, care au obligat-o de altfel pe cântăreață să locuiască în Spania mai puțin de 183 de zile pe an, pragul de la care este obligatoriu să-și declare rezidența fiscală în această țară.

Cântăreața în vârstă de 44 de ani este într-o relație cu fundașul Barcelonei Gerard Pique din 2011, cuplul având doi copii împreună.

Matt Bomer, într-un nou serial marca Netflix

Matt Bomer va interpreta un rol principal alături de Michelle Monaghan în *Echoes*, thrillerul psihologic al serialului Netflix limitat din 13 *Reasons Why* a producătorului Brian Yorkey.

Creat și scris de Vanessa Gazy, *Echoes* este un thriller misterios despre gemenii identici Leni și Gina, ambii interpretați de Monaghan, care împărtășesc un secret periculos. De când erau copii, Leni și Gina au schimbat în secret viețile, culminând cu o viață dublă ca adulți: împărtășesc două case, doi soți și un copil, dar totul din lumea lor perfect coregrafiată este aruncat în dezordine când una dintre surori dispare.

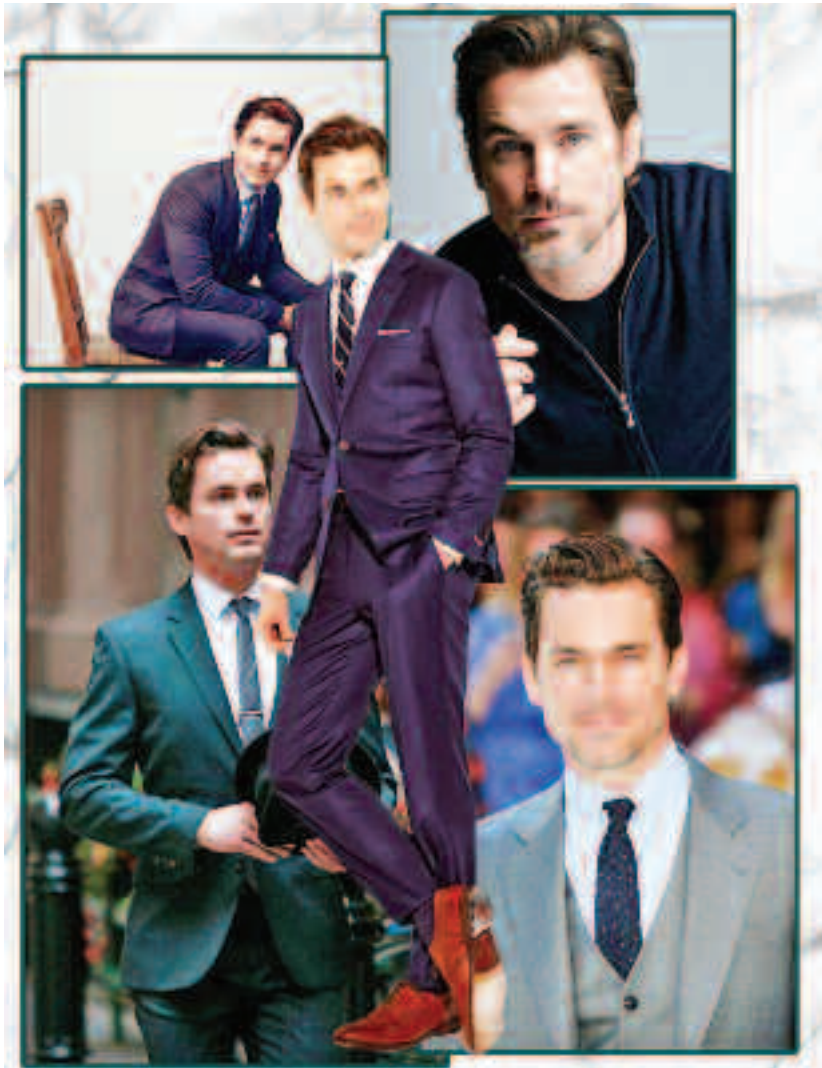
Bomer îl va interpreta pe Jack Beck, soțul lui Leni. El este băiatul de alături care a crescut pentru a fi soțul pe care toată lumea dorește să-l aibă: suflă, un tată iubitor și un membru valoros al comunității care conduce o practică veterinară de succes și o fermă de cai pe terenul care a fost în familia sa de generații. Când soția lui dispare misterios, Jack este cel care are cel mai mult de pierdut pe măsură ce viața ei secretă iese la suprafață.

Yorkey servește ca producător executiv și co-showrunner. Gazy executiv produce, cu Quinton Peeples în calitate de producător executiv / co-showrunner alături de Yorkey. De asemenea, producătorii executivi sunt Imogen Banks și Endemol Shine Banks Australia.

Bomer, care a câștigat o nominalizare la Emmy pentru *The Normal Heart* de la HBO, joacă în serialul HBO Max *Doom Patrol* și a fost anterior cel de-al treilea sezon al *The Sinner* din SUA. *American Horror Story* alum apare în prezent în serialul *American Horror Stories*. Este repetat de CAA, *Anonymous Content* și *Hansen Jacobson Teller*.

Debutul pe ecran a lui Matt a avut loc în 2005, în rolul principal al thrillerului misterios regizat de Robert Schwentke, *Flightplan*, alături de Jodie Foster. Personajul lui Bomer era un însoțitor de bord.

Filmul a încasat 223,3 milioane de dolari în întreaga lume, devenind cel de-al șaptesprezecelea cel mai încasat film al anului și cel mai profitabil film

de până acum al lui Bomer.

În filmul slasher *The Texas Chainsaw Massacre: The Beginning* (2006), Bomer l-a interpretat pe Eric un veteran al războiului din Vietnam care se deplasează în Texas pentru a se înrola din nou după ce fratele său a fost pregătit. Frații îl conduc pe șeriful Hoyt și sunt luați captivi de familia Hewitt.

Anul 2009 a marcat un punct de cotitură în cariera lui Bomer, în timp ce el a jucat în rolul artistului con Neal Caffrey în serialul polițist *White Collar*. El a făcut parte dintr-o distribuție de ansamblu care i-a inclus pe Tim DeKay, Willie Garson și Tiffani Thiessen. *White Collar* a avut

premierea pe 23 august 2009 pe USA Network și a fost urmărit de peste 5,40 milioane de oameni. Performanța sa, precum și restul distribuției au fost laudate; Mary McNamara de la *Los Angeles Times* a scris: „interpretarea grozavă, dialogul minunat”.

În plus, Bomer a produs 19 episoade din *White Collar* împreună cu DeKay.

În 2014, Bomer a apărut în cinci proiecte. Primele sale două versiuni, *Winter's Tale* și *Space Station 76*, nu au avut succes comercial. Primul film, un film romantic dramatic și supranatural, a fost scris și regizat de Akiva Goldsman și se bazează pe romanul lui Mark Helprin *Winter's Tale*.

O broșă purtată de Lady Gaga, scoasă la vânzare

Moda în Ziua Inaugurării a președintelui Joe Biden a fost plină de simboluri subtile, de la culoarea mov, la perle, la diverse designeri. Dar mesajul din spatele broșei îndrăznețe a lui Lady Gaga cu un porumbel ținând o ramură de măslin era clar.

Și pentru cei care doresc să răspândească un mesaj de pace la fel de elegant, broșa este acum de vânzare la Bergdorf Goodman, Dover Street Market și Schiaparelli.

Broșele vin în patru dimensiuni și stiluri diferite - toate mai mici decât versiunea supradimensionată a lui Gaga, dar variind de la aproximativ două până la cinci inci - realizate în cositor aurit cu semnătura Schiaparelli pe spate. Toate veniturile obținute din broșe

vor fi donate Fundației non-profit *Born this Way* a lui Lady Gaga, pe care a fondat-o împreună cu mama ei pentru a ajuta tinerii care se luptă cu sănătatea mentală.

Directorul de creație a casei de modă Schiaparelli, Daniel Roseberry, a fost recent în centrul atenției pentru abordarea sa suprarealistă și sculpturală a casei de modă italiene, care a variat de la un corset auriu cu abs de șase pachete până la „nasturi” de trandafir auriu.

Păsările și mesajul lor de libertate și pace, au fost mult timp un simbol pentru Schiaparelli, a cărui pictură preferată a fost Păsările într-o cușcă ale lui Picasso, pe care artista a pictat-o special pentru ea.

Și broșele au un adevărat moment de bijuterii ca accesoriu unisex care poate face totul, de la un costum la un elegant updo pop.

